

РЕШЕНИЕ

№ 3869

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1425** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от [фирма] със седалище в [населено място], подадена чрез упълномощения представител адв. А. И., срещу решение № 178 от 17.01.2022 г., постановено по адм. дело № 14784/2021 г. от Софийски районен съд, 95-ти състав. С него е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 42-0002449/24.09.2021 г., издадено от директора на РД „Автомобилна администрация“, [населено място], с което на касатора за нарушение по чл.91в, т.2, предл.2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвтПр/, на основание чл.104, ал.7, предл. последно от ЗАвтПр е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв.

С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно като постановено при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и оспореното наказателно постановление.

Ответникът – Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ /РДАА/ не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Настоящият касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил НП № 42-0002449/24.09.2021 г. на директора на РДАА, с което на касатора за нарушение по чл.91в, т.2, предл.2 от ЗАвтПр, на основание чл.104, ал.7, предл. последно от ЗАвтПр е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. За да постанови този резултат, съдът е приел от фактическа страна следното:

На 30.08.2021 г. около 11:00 ч. в [населено място], в сградата на РД „Автомобилна администрация” инспектори към дирекцията извършили тематична проверка на [фирма] за периода от 05.07.2021 г. до 27.08.2021 г., при която констатирани, че дружеството притежава лиценз на ЕО № 0317 за международен превоз на пътници, валиден до 31.12.2026 г. В хода на проверката от страна на превозвача не била представена информация, извлечена от паметта на картата на водачите: В. Т. С., О. И. М. и С. Д. Д. за периода от 05.07.2021 г. до 27.08.2021 г., в който период тримата управлявали автобус марка „Н.“, категория М3, ДК [рег.номер на МПС], оборудван с дигитален тахограф. Резултатите от проверката били обективирани в констативен протокол и на проверяваното дружество бил съставен АУАН серия А-2021 № 293904/30.08.2021 г. за извършено нарушение на разпоредбата на чл.91в, т.2, предл.2 от ЗАвтПр, който е връчен на управителя Г. Л. А..

В законоустановения срок постъпило писмено възражение срещу АУАН с приложен магнитен носител - флаш памет, съдържаща 2 броя файлове с информация от карти на водачи - В. Т. С. за времето от 09:11 ч. на 23.08.2021 г. до 07:09 ч. на 26.08.2021 г. и В. Д. Я.. Информация от картите на водачите С. Д. Д. и О. И. М. не била представена, както и извлечение от карта на водача В. Т. С. с информация за периода от 05.07.2021 г. до 09:11 ч. на 23.08.2021 г.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното наказателно постановление, което съдържало идентични фактическо описание на нарушението и правна квалификация

При така установените факти от правна страна съдът е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, като отговаряли на законоустановените изисквания за съдържание и форма по чл.42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. За неоснователни съдът е приел твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения. В АУАН и НП били посочени времето и мястото на извършване на нарушението, обстоятелствата, при които същото е било осъществено, и изпълнителното му деяние, изразяващо се в това, че проверяваното дружество „не предоставя за проверка информация, извлечена от карта на водачи В. Т. С., О. И. М. и С. Д. Д. за периода от 05.07.2021 г. до 27.08.2021 г., в който тримата управлявали автобус марка „Н.“, категория М3, ДК [рег.номер на МПС], оборудван с дигитален тахограф”. Описани били конкретно всички релевантни за съставомерността на нарушението обстоятелства, като твърдяното в жалбата несъответствие със санкционната разпоредба на чл.104, ал.7, предл. последно от ЗАвтПр не се констатирало, доколкото различието в използваните от законодателя и административнонаказващия орган изрази: „отказва да предостави за проверка“ и „не представя за проверка“, било единствено граматическо, и не препятствало

възможността на санкционираното лице да разбере за какво именно нарушението е ангажирана отговорността му. Липсата на посочване в АУАН и НП на втория от управителите на превозвача също, според съда, не представлявало нарушение на процесуалните правила, тъй като присъствалият при съставянето на АУАН управител Г. А. разполагал с представителна власт по отношение на дружеството, а грешката при изписването на единния му граждански номер съдът е отчел като такава от техническо естество, която не можела да опорочи процедурата по съставянето на акта. В отговор на възражението, че непредставянето на информация от картите на водачите представлявали отделни нарушения съдът е приел, че в случая се касае до едно нарушение, за което в съответствие с принципа, залегнал в разпоредбата на чл.18 от ЗАНН, е наложено и съответното наказание.

Правилно, според съда, бил приложен и материалният закон. От обективна страна се доказало, че [фирма] има качеството на превозвач, притежаващ лиценз № 0317, валиден до 31.12.2026 г., за международен превоз на пътници, при което се явявал адресат на разпоредбата на чл.91в, т.2, предл. 2 от ЗАвПр. Като не предоставило за проверка информация, извлечена от карта на водачи при проверка, дружеството осъществило състава на нарушението по чл.91в, т.2, предл. 2 от ЗАвПр. Доколкото отговорността на юридическите лица била обективна, безвиновна, се презюмирала и субективната страна на нарушението. Правилно била приложена и санкционната разпоредба на чл.104, ал.7, предл. последно от ЗАвПр, Наложената имуществена санкция била индивидуализирана в предвидения от закона абсолютен размер от 2000 лв. Не били налице основания за приложение института на маловажния случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като деянието не се отличавало с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайното проявление на нарушенията от същия вид.

Обжалваното решение е правилно.

Настоящата инстанция, счита, че първоинстанционният съд е изяснил фактическата обстановка по делото. Събрал е всички необходими, допустими и относими към правния спор доказателства. След техния анализ, е направил обосновани и съответни на материалния закон правни изводи, които се споделят от настоящия касационен състав, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Безспорно от събраните по делото доказателства се установява извършеното от санкционираното дружество нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Административнонаказващият орган правилно е посочил, както нарушената правна норма, така и санкционната такава, в рамките на която е определен и размерът на наложената имуществена санкция. Изложените в касационната жалба възражения по същество преповтарят тези от жалбата, с която е сезиран районният съд. Последният се е произнесъл по всяко едно от тях.

Съгласно чл.104, ал.7, предл. последно от ЗАвПр, на превозвач или на лице по чл.12б, ал. 1, извършващо превози за собствена сметка, които не съхраняват тахографските листа, разпечатките и извлечените данни от дигиталния тахограф или картата на водача за период 365 дни, или отказват да ги предоставят за проверка от контролните органи, се налага имуществена санкция в размер на 2000 лв. В случая относимо е последното предложение на разпоредбата, което е коректно цитирано от наказващия орган. Задължението за предоставяне за проверка от контролните органи на информацията, извлечена от паметта на дигиталния тахограф и от картата на водача е

визирано в чл.91в, т.2 от ЗДвП.

От данните по делото се установява, че [фирма] има качеството на превозвач, притежаващ лиценз № 0317, валиден до 31.12.2026 г., за международен превоз на пътници, поради което се явява задължен да изпълни предвиденото в разпоредбата на чл.91в, т.2, предл. 2 от ЗАвПр задължение – да представи информацията, извлечена от картата на водача. В случая такава информация за водачите О. И. М. и С. Д. Д. за периода от 05.07.2021 г. до 27.08.2021 г. и за В. Т. С. с информация за периода от 05.07.2021 г. до 09:11 ч. на 23.08.2021 г. /доколкото за последния е представена информация за времето от 09:11 ч. на 23.08.2021 г. до 07:09 ч. на 26.08.2021 г./ не е била представена в хода на извършваната проверка, а и до настоящият момент.

Възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на НП са неоснователни. В НП еднозначно е описано, че превозвачът не представя за проверка на контролните органи информацията, извлечена от картата на водачите.

Неоснователни са доводите за неправилна квалификация на извършеното нарушение. В съставения АУАН ясно и точно е описано изпълнителното деяние осъществено от касатора, като в съответствие с описаното нарушение е изведена и правната му квалификация, а именно нарушение по чл.91в, т.2 от ЗАвПр. Съгласно този текст превозвачите, ръководителите на предприятия и лицата, извършващи превози за собствена сметка, са длъжни да съхраняват най-малко една година след тяхното приключване и да предоставят за проверка от контролните органи информацията, извлечена от паметта на дигиталния тахограф и от картата на водача. Непредоставянето на тази информация представлява отказ за изпълнение на законово вменено задължение, съответно отказът да се предостави изискваната информация и непредоставенето ѝ не съставляват две различни деяния, които да могат да бъдат квалифицирани като различни нарушения, каквито аргументи изтъква касаторът.

По тези съображения и по изложените от районния съд мотиви, към които настоящата инстанция може да препрати на основание чл.221, ал.1, изр.2 от АПК обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, изр. второ от АПК, Административен съд - София град, четиринадесети касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 178 от 17.01.2022 г., постановено по адм. дело № 14784/2021 г. от Софийски районен съд, 95-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: